O IPOTEZĂ APROAPE ABSURDĂ

de Sergiu Someşan din volumul “Să n-o săruţi pe Isabel”, editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com

Totul a început o dată cu un serial de la televizor în care o prinţesă destul de sexy şi de drăguţă făcea tot felul de minuni cu ajutorul unui inel magic pe care doar îl răsucea pe deget şi obţinea tot ce voia. Serialul a fost apreciat de toată familia aşa cum se cuvine; mai ales de fiul meu mai mare, după cum se va vedea. Mi-am dat seama de asta într-o seară, când soţia m-a întrebat:

— Ai căutat ceva în cutia cu bijuterii?

Cutia cu bijuterii era doar un eufemism sub care se ascundea de fapt o banală casetă de lemn plină cu cercei, mărţişoare şi inele, mai mult sau mai puţin aurite.

La răspunsul meu negativ, nevastă-mea i-a chemat pe cei doi copii, care, nevinovaţi, se pregăteau de culcare, şi i-a supus unei anchete-fulger, duble, mixte şi încrucişate, pentru a cărei reţetă CIA ar plăti bani grei.

— Auzi, îmi comunică ea după un timp rezultatele anchetei, fiul nostru mai mare a vrut să vadă dacă în cutie nu găseşte cumva şi un inel vrăjit ca al prinţesei din serial!

— Şi? A găsit? întreb eu nevinovat. Ştii, pentru carburatorul acela… Poate îmi face el rost…

Nevastă-mea pufneşte scurt şi mă străpunge cu laserul privirilor ei verzi, lungimea de undă 5.200 de angstromi, cum obişnuieşte atunci când nu apreciază îndeajuns umorul glumelor mele.

Episodul, o dată încheiat, l-am uitat fără să-i dăm prea mare importanţă. Şi poate că nu ne-am fi reamintit prea curând de el, dacă ulterior, câteva zile la rând, televiziunea nu ne-ar fi

răsfăţat cu fascinante spectacole de circ în care scamatori şi magicieni se întreceau care mai de care să ne impresioneze cu numerele lor.

Zile şi zile în şir, l-am văzut apoi pe fiul meu mai mare cum, sub privirile sceptice ale mezinului, scutura o baghetă de lemn, bolborosind tot felul de cuvinte şi încercând, după cum mi-a explicat mai târziu, să facă şi el o scamatorie, una cât de mică. Toate acestea au durat până când, exasperată, scumpa mea consoartă mi-a cerut ferm să scot la iveală talentul meu de pedagog şi să-i lămuresc o dată pentru totdeauna pe copii că nu există magie neagră, şi nici de altă culoare.

Am cerut o cafea mare şi tare, un pahar din rezerva de Martini, păstrată pentru ocazii deosebite, şi asta mi se părea o ocazie destul de deosebită, apoi m-am aşezat într-un fotoliu să meditez. Insinuările consoartei cum că aş fi moţăit sunt complet nefondate, lucru demonstrat de altfel şi de ingeniozitatea soluţiei pe care am găsit-o. Şi anume, m-am gândit să-i fac fiului meu o scamatorie bazându-mă pe iuţeala mea de mână şi pe neatenţia lui – în fond are numai şase ani –, urmând ca apoi, explicându-i mecanismul acestei scamatorii, să ajung la o generalizare şi să-l lămuresc definitiv.

Concret, am procedat în felul următor: am luat unul dintre butonii de argint filigranat, cu monograma mea pe ei, pe care mi-i făcuse cadou nevastă-mea pe când îmi era numai logodnică, m-am făcut că nu aud cum exclamă: „Sper să nu-l faci să dispară de tot!“, l-am înfăşurat apoi într-un batic, am rostit de câteva ori „abracadabra“, am scuturat baticul şi am aruncat cu o mişcare elegantă butonul sub pat, iar baticul i l-am dat fiului meu să-l examineze.

— Ai reuşit! strigă el încântat. Nemaipomenit! Ai reuşit, tată!

Da, reuşisem, numai că reuşisem puţin prea bine, astfel că, oricât am căutat apoi butonul, nu l-am mai găsit. Eu intenţionasem, aşa cum am mai spus, să-l arunc sub pat, dar nevastă-mea a fost de părere că l-am aruncat pe geam, care, din nefericire, era deschis. Faptul fiind consumat, am înfruntat cu bărbăţie furtuna de gradul opt care s-a abătut asupra noastră şi ne-am retras în curte să batem covorul, căruia i-am produs cu această ocazie, deşi era complet nevinovat, o uzură suplimentară de cel puţin 30%. Când să terminăm, fiul meu cel mare se apropie de mine şi-mi şopteşte:

— Ştii ce cred eu, tată?

Cum întotdeauna am fost pentru dialogul deschis între generaţii, l-am îndemnat să-şi spună oful.

— Cred, îmi şopteşte el pe un ton misterios, că tu ai trimis butonul în ţara basmelor, dar ai uitat formula magică şi nu-l mai poţi aduce înapoi. Dar nu fi supărat, tată… Dacă aflu formula, ţi-l aduc eu înapoi… Numai să nu-i spunem nimic, dar absolut nimic mamei…

Nu i-am spus nimic, mai ales că mă săturasem până peste cap de subiectul ăsta. Chiar şi când, peste câteva zile, fiul meu a găsit butonul, i-am interzis categoric neveste-mi să-şi desfăşoare talentele de anchetator, mai ales că puştiul susţinea cu încăpăţânare că l-a adus de „dincolo", din ţara basmelor.

Poate că totul ar fi rămas aşa şi toată povestea ar fi fost uitată, dacă în seara următoare nu m-ar fi aşteptat nevastă-mea la uşă, privindu-mă înspăimântată când am intrat. La întrebarea mea precipitată, a deschis numai mâna, incapabilă să scoată vreun cuvânt: în palma ei, trei, da, trei butoni străluceau mat.

— Unul l-am găsit azi sub şifonier când am făcut curat, a reuşit să-mi spună într-un târziu.

I-am luat în mână şi i-am privit. Unul dintre ei, şi acum sunt sigur că era cel pe care îl găsise puştiul, avea literele monogramei inversate, ca privite într-o oglindă, lucru pe care nu-l observasem până atunci…

***

…E noapte târziu… Rezerva de Martini e şi ea pe terminate… Poate şi din cauza acestui fapt, tot felul de ipoteze care mai de care mai ciudate îmi dau târcoale. La ora asta, pot să admit chiar existenţa unor universuri paralele, pliate, încrucişate, chiar înşurubate dacă vreţi, dar cum să admit că un copil de şase ani poate construi o punte de legătură între ele? Pot să admit chiar şi că nu calea tehnologică este cea care duce la celălalt univers. Dar ca să aduci ceva dintr-un univers paralel numai cu puterea gândului ar trebui o voinţă extraordinar de puternică, de antrenată. Dar de unde antrenament şi voinţă la un copil de şase ani? Imaginaţie, da, dar voinţă… Şi atunci mi-am adus aminte de un text scris de Emile Coue cu aproape o sută de ani în urmă:

„Principala caracteristică a fiinţei umane nu este voinţa, ci imaginaţia, şi întotdeauna aceasta din urmă iese învingătoare… când omul şi-a găsit un scop şi acesta este extraordinar de

motivat, subconştientul găseşte mijloacele de a-l duce la capăt“. Aceasta era ceea ce el numea legea finalităţii subconştiente…

Da, oricât ar părea de absurd, cred că acesta este răspunsul… Poate că nu este nevoie de o voinţă foarte puternică pentru a deschide poarta dintre lumi, ci numai de imaginaţie şi de convingerea fermă că acest univers paralel există. Ce-i drept, el îl spunea lumea poveştilor, dar era ferm convins de existenţa lui.

E o ipoteză aproape absurdă, recunosc, dar oare strălucirea mată a celor trei butoni din faţa mea nu este cel puţin la fel de absurdă?

de Sergiu Someşan din volumul “Să n-o săruţi pe Isabel”, editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com